

"אני מאמין" אישי-מקצועי, מאת מחמוד סינדיאני, סטודנט שנה ג'.

שאלתי את עצמי, מתי אני אעצב את ה"אני מאמין" שלי? מתי אני אכתוב את זה בצורה מסודרת? אבל התגובה שלי הייתה תמיד, לדחות מלענות על כל השאלות. וגם בזמן שנתת לנו את המשימה, התלהבתי מצד אחד למלא אותה, אבל מצד שני רציתי לדחות אותה עוד ועוד...

למרות שיש לי את התפיסה שלי ואת הגישה שלי ואת ה"אני מאמין" שלי שנמצא בעולמי הפנימי, אני אומר שזה עדיין לא ה"אני מאמין" שלי הסופי. הוא כל הזמן משתנה. יכול להיות שהוא משתנה מדקה לדקה. אני מרגיש שהתפיסה שלי משתנה כל הזמן. ה"אני מאמין" שלי משנה שעברה, הוא לא אותו "אני מאמין" של השנה ובמיוחד אחרי תקופת התנסות בבית הספר היסודי למשך שנה שלמה!

המשפט שלמדתי ואני מאמין בו: "ככל שהבן אדם לומד יותר, הוא יודע פחות". מרוב הידע שהוא מקבל, ומרוב הדברים שלא היה מודע להם לפני. ה"אני מאמין" שלי יכול להשתנות לפי כמות הידע שאני מקבל בכל יום ולפי הניסיון והחשיפה לעולם הרחב מסביבי. יכול להיות שאחרי שאני מקליד את האני מאמין שלי, יש סיכוי גדול שאשנה אותו למחרת. אני אמחק או אוסיף דברים וזה בעיני מאוד טבעי. החיים שלנו מתקדמים במהירות רבה, ואנחנו צריכים להתעדכן בהתאם.

האהבה העמוקה שלי לתחום ההוראה בכלל ולתחום החינוך הגופני בפרט מאפשרת לי לכתוב את ה"אני מאמין" שלי מזווית של - לתת את כל מה שאני יכול, להשקיע המון מהאנרגיה והיצירתיות והזמן שיש לי לטובת התלמידים, גם אם זה על חשבון זמני הפנוי או על חשבון הפסקה שאני זקוק לה. אם אני יכול לתרום ובמקום ההפסקה אגרום לתלמיד שלי לחייך, אז אני מוכן לזה וזה האושר בשבילי ושווה המון.

תחום ההוראה דורש מבן האדם להיות אחראי ומוכן לתפקיד הזה. הכוונה ל"מוכן" - מוכן בכל התחומים. המעמד של המורה בעיניי אינו פחות חשוב מהמעמד של הרופא ובמיוחד המורה לחינוך הגופני. אני רואה במורה לחינוך הגופני ערך חשוב ביותר בחברה המודרנית, כמו אחת החוליות המרכזיות בעמוד השדרה.

האדם שבחר להיות מורה, מודע לכך שמחכה לו תפקיד לא קל, ואם מדברים על מורה לחינוך גופני המשימה עוד יותר קשה. לא קיבלתי את הגישה שהחינוך הגופני זה רק כדור, ואפילו לפני ההחלטה שלי ללמוד חינוך גופני במכללה. לא מקובל עליי הזלזול במקצוע. מאוד מאכזב אותי להגיד על החינוך הגופני שזה רק לשחק בכדור, או שזה רק לרוץ. המשפטים האלו מאכזבים אותי - לא מהמקצוע אלא מהמורה לחינוך הגופני שמרשה שהתמונה תהיה כך.

אחת המטרות החשובות ביותר שעל המורה ובמיוחד המורה לחינוך גופני לקיים, היא לשמור על היהלומים שיש לו. התלמידים שלנו הם היהלומים היקרים ואפילו יותר יקרים מהיהלומים, לדבר הזה על המורה לחינוך גופני לשמור על התלמידים מכל פגיעה שיכולה להיות.

מהו חינוך טוב? שאלה פילוסופית מאוד רחבה ואנחנו יכולים לגלוש להרבה מקומות ולא לקבל תשובה אחת חד משמעית. חינוך טוב תלוי במצב, תלוי במטרה של החינוך ובעוד הרבה גורמים נוספים.

באתי למכללה במטרה לשנות את התפיסה הקיימת במגזר הערבי בקשר לנושא החינוך הגופני בבית הספר. באתי למכללה כדי לצאת אחר כך לשטח ולצעוק בקול רם לכל אחד ואחד, מספיק! החינוך הגופני הוא לא רק לשחק כדור ובמיוחד בשיעורי החינוך הגופני בבית הספר. משרד החינוך לא נותן לנו את השעות כדי להעביר לבנים שלנו במסגרת השיעור רק משחק כדורגל. חלק מהמורים במגזר הערבי עדיין ממשיכים בדרך הזאת למרות שאנחנו כמעט בשנת 2013. מה, אין להם משחק אחר להעביר בזמן השיעור? כמה אני לא סובל את המשפטים: "קחו כדור ושחקו", "מה זה חינוך גופני, כל הזמן ריצה?"

הגיע הזמן לשנות את כל התפיסה שקיימת במגזר הערבי בקשר לפעילות הגופנית ושיעורי החינוך הגופני במסגרת בית הספר. הגיע הזמן להפיץ את המודעות לחשיבותו העמוקה של המקצוע. הגיע הזמן שכל מורה בבית הספר יבין וידע (למרות שבתוכו הוא יודע) שהחינוך הגופני בימינו, שווה ערך לכל המקצועות אם לא יותר חשוב. הגיע הזמן שמנהל בית הספר יבין שהמורה לחינוך גופני אינו מוכן לוותר על שעה אחת כדי להתכונן למסיבה או כל אירוע בית ספרי אחר.

לסיכום:

* הילדים שונים זה מזה בהתפתחותם הפיסיולוגית, הפסיכו מוטורית והקוגניטיבית. כל תלמיד הוא בעל יכולות וכישרונות ועלי לסייע לכל ילד וילד להגשים את הפוטנציאל הטמון בו.

* עלי כמורה לתת את הכבוד לכל ילד וילד, ולהקנות לו את הערכים הנחוצים לחיים בהווה ובעתיד.

* לפתח ולטפח אצל התלמיד הרגלי פעילות גופנית ספורטיבית בקבוצה או ביחיד, תוך הקניית מיומנויות ספורטיביות והתנהגותיות רצויות ונאותות.

* שילוב הפעילות הגופנית עם ידע והבנה של גוף האדם, עקרונות התנועה ומקומה של הפעילות הגופנית בקידום ושיפור הבריאות, שילוב המעשי עם העיוני.

* המורה לחינוך גופני בעיני משמש כדוגמא לחיקוי והתנהגות ספורטיבית ולכן עליו להעביר את המסר של העיסוק בספורט כאורח חיים על ידי מתן דוגמא אישית.

* מקצועות הספורט הינם רב-גוניים ורבים. כל לומד יכול להתאים לעצמו את סוג הפעילות שיבחר במשך חייו עפ"י כישוריו, אהבתו ויכולתו הפיזית.

* להביא את הלומד להבנה שהפעילות הגופנית אינה תכנית חד-פעמית או תכנית שמסתיימת כשמסיימים את ביה"ס, אלא, זוהי דרך חיים שאנו מתחילים בראשית חייו וממשיכים כל החיים למען בריאות גופנית-פיזית ומנטאלית כאחד - "נפש בריאה בגוף בריא".

* אני מאמין "שילד פעיל – יגדל להיות מבוגר פעיל" ואם נטפח את האהבה של הילד הצעיר לפעילות גופנית הוא ימשיך בה במשך חייו.

* שימוש בחינוך הגופני ובספורט לטיפוח והעלאת הביטחון העצמי והכישורים החברתיים של הלומד. (פיתוח מנהיגות חיובית, דוגמא אישית דרך הספורט).

עשרת הדברות למורה לחינוך גופני בעידן המודרני:

1. אל תפנק אותי יותר מדי! אני יודע שאני לא צריך לקבל כל מה שאבקש, אני רק מנסה.
2. אל תגן עלי מפני תוצאות מעשיי! לפעמים עלי ללמוד את הדברים בדרך הקשה.
3. אל תרשה לי להפר כללי משמעת! כשאין כללים וחוקים ברורים אני מפתח חרדה.
4. אל תהייה בלתי עקבי! זה מבלבל אותי וגורם לי לאבד את האמון בך.
5. אל תיתן לי הרגשה ששגיאותיי הן פשעים! זה מעוות את יכולת השיפוט שלי.
6. אל תעיר לי הערות קשות בנוכחות הזולת! אקדיש להערותיך יותר תשומת לב, אם נדבר ביחידות.
7. אל תאמר לי שפחדיי טיפשיים! בעיני הם ממשיים ביותר.
8. אל תנדנד לי! אחרת, אאלץ להגן על עצמי בהעמדת פני חרש.
9. אל תחשוב שאין זה מכבודך להתנצל בפני כשצריך! זה רק יעורר בי אהדה כלפיך.
10. אל תטרח לספר לי כמה אתה היית מושלם! זה מרגיז אותי יותר ומרחיק אותי ממך.

ולרגע אל תשכח, שכדי לתת לך כבוד אני צריך לקבל ממך כבוד!

בחיוו של כל תלמיד יש חלל ריק המחכה להתמלא על ידי מורה היכול להעניק ביטחון עצמי גדול יותר, לטפח כישרונות, שלא נתגלו, ולכוון אנרגיות חבויות לצורה כלשהי של מימוש עצמי.

(בוסקילייה)